

ikke gør dette, bliver Resultatet af, hvad man her foreslaar, ikke blot, at det bliver den store Befolkning, der ved en Indkomstskat skal betale Lettelserne til Hartkornet, men ogsaa, at den gaar glip af den Reform i den indirekte Beskatning, som er paatrængende nødvendig.

Dette henleder min Opmærksomhed paa noget andet, som jeg ikke vil holde tilbage nu, da jeg har Ordet. Under Skattekommissionens Forhandling fremkomder af og til adskillige overraskende Standpunkter. Jeg gør mig ikke her skyldig i nogen indiskret Udtalelse om, hvad der foregik i Kommissionen, idet jeg kan henholde mig til, hvad der staar i selve Kommissionens Indberetning til Folketinget Side 11. Man vil nemlig der se, at der i Kommissionens sidste Samling fra den 11te — 15de September forelaa et Forslag fra Alberti og Scavenius om en kommunal Beskatning med Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning. Dette Forslag var overordentlig dybt indgribende, og dets Indgriben var af den Beskaffenhed, at jeg, der som Medlem af Kommissionen oprindeligt paa Basis af, hvad der da forelaa, havde udarbejdet et udførligt Forslag angaaende den kommunale Beskatning, særlig den mellemkommunale Beskatning, nu, da dette ny Forslag slet ikke svarede til, hvad jeg havde udarbejdet, maatte tage mine Forslag tilbage. Naar man ser, at dette foregik i Kommissionens sidste Samling, altsaa i fem Dage, hvoraf ikke alle kunde benyttes til at undersøge, hvad der kom til at foreligge, vil man ikke undre sig over, at jeg blev ikke saa lidt overrasket over, hvad der saaledes kom til at foreligge. Men jeg skal ogsaa nævne et andet Forslag, som ligeledes kom overraskende. Det var Spørgsmaalet angaaende Formueskattens Overførelse til Kommunerne. Det blev fra den ærede Ordførers Side den første Dag af disse Forhandlinger fremhævet, at Højre havde arbejdet med Alvor og Loyalitet i Kommissionen. Det har den ærede Ordfører Ret i, men det samme kan ganske sikkert ogsaa siges om de andre Medlemmer i Kommissionen. Og det forekommer mig, at den store Alvor, der var til Stede, dels hos Højre og dels hos Flertallet, var af den Beskaffenhed, at de trak hver til sin Side, og naar det da syntes, at der ikke var Enighed om noget, skete det af og til, at man pludselig blev enig om store og betydningsfulde Spørgsmaal. Naar man nu hører det ærede Medlems Udtalelser angaaende den indirekte

Beskatning, fristes man til at tænke paa, om der ikke samtidig forhandlede om andre Ting end det, som kom til at foreligge for Kommissionen under Overraskelsernes Form. Jeg vil minde om, at naar der træffes Overenskomster af storpolitisk Natur, bliver der ofte slagtet et eller andet Offerlam paa Forligets Alter. Saaledes gik det i 1894, da vi fik det politiske Forlig. Det var da Venstrereformpartiet, der skulde slagtes (*Berntsen*: Det eksisterede ikke den Gang). Naa, var det ikke Reformpartiet, saa siger vi: Det radikale Venstre. Den store Befolkning i Landet viste, at den havde holdt Øjnene aabne for, hvad der foregik, og den gav Venstre den Styrke, som behøvedes for at forhindre Slagtningen. Nu forekommer det mig ret nærliggende at spørge: „Foreligger der her en Overenskomst af en saadan Beskaffenhed, at der ogsaa her skal slagtes et Offerlam, og hvad skal da bringes som Offer? Er det den store almindelige Befolknings Krav paa Nedsættelse af de indirekte Skatter? Skal de indirekte Skatters Reformering virkelig lægges til Side for at opnaa et Lovforslag paa de direkte Skatters Omraade? Dette vilde jeg i høj Grad beklage, og jeg vilde betragte det som en Opgave at vække den store Befolknings Syn paa, hvad der foregaar, for at den kan staa paa Vagt og varetage sine Interesser. Flertallets Stilling til dette Spørgsmaal vil i meget høj Grad paavirke min Stilling til Skatte-reformen i det hele.

Den ærede Ordfører omtalte tillige den stigende Skala, som jeg har tilladt mig at foreslaa. Han fandt ikke nogen overdreven Forskel mellem de to Skalaer, i alt Fald ikke af en saadan Grad, at de kunde siges at staa som Modsætninger til hinanden. Denne Opfattelse hos den ærede Ordfører glæder mig. Det viser, at det ikke er noget utopisk, jeg har fremsat, men noget, man meget godt vilde kunne gaa ind paa. Han tilføjede, at en saadan Skala altid beroede paa et Skøn, at det var en Skøns-sag, om man vilde vælge det ene eller det andet. Ja, Sagen beror ganske vist paa et Skøn, men jeg vil dog tillade mig at bemærke, at min Skala i hvert Fald hviler paa et begrundet Skøn. Jeg har nemlig begrundet den ved, at den vil bringe Lettelse for alle de smaa ligesom for de mellemstore Indtægter i Forhold til, hvad der foreslaas fra Flertallets Side. Jeg ønsker ikke saaledes som det ærede Medlem for Slagelse (*Køedt*), at 70 pCt. af Skatteyderne skulle være skattefrie til Staten, jeg ønsker, at ret mange skulle betale Skat til Samfundet,